

Ovaj sam nadpis pročitao iz fotografije, te mi nijesu poznate sve okolnosti o spomeniku. Ovaj je spomenik iz *Tuzlanskeg kotura* (u Bosni), te je ongdje i dan današnji *Benkovića*.

Za **БРАТКО** Usp. Korijeni od Gj. Daničića na str. 139 od *Bratostav*. U Dubrovačkomu (u Brsečinama) su i sada dvije obitelji *Benko*.
Vid Vuletić-Vukasović.

K r i t i k a.

Hrvatski spomenici u kninskoj okolici uz ostale suvremene dalmatinske iz dobe narodne dinastije. Napisao Fran Bulić dop. član jugoslav. akademije znanosti i umjetnosti. Svezak I. Izdala Jugosl. Akademija znanosti i umjetnosti. Str. 44 u četvrtini i 18 tablica sa dvu tlorisa i 60 slika. U Zagrebu 1888. U knjižari jug. akademije Lav. Hartmana (Kugli i Deutsch). Tisak dioničke tiskare. Ciena 2 for. i 60 novčića.

Ta je knjiga razdijeljena na dva poglavlja, A i B. Poglavlje A. Kninski spomenici, B. Pregled dalmatinskih ornamentalnih spomenika po dobi ili slogu srodnih hrvatskim spomenicim u kninskoj okolici. Poglavlje A razlučeno je pak u četiri dijela. U prvomu od njih spisatelj raspravlja o povijesti spomenika, koji su opstojali na Kapitululu i u Biskupiji kod Knina, gdje se je prosjekom željezničke pruge 1886 god. našla većina ulomaka. U drugomu dijelu nakon općenita pregleda o slogu ornamentalnijeh ulomaka, opisani su isti ponapose. U trećemu je čitanje i proučavanje povjesničke zlamenitosti epigrafičnih ulomaka. U četvrtom zaključnom dijelu nas spisatelj obavješćuje, da je uz kamenite ulomke nagjeno još i „novaca iz kasnije sredovječne dobe većinom ugarskih; nakitnih ulomaka iz kovine i kosti s ornamentalnom rezbarijom, koja odaje mnogo *narodne naše motive*; i da se „čuvaju“ u samostanu O. O. Franjevaca u Kninu“; te ističe zlamenitost kninskih iskopina „za povjestne, umjetničke i kulturne odnošaje naše domovine“ ne samo već i po „obćenitu umjetnost i uljudbu“ Spisatelj ispovijeda u tom IV-m dijelu prvog poglavlja kako je „rad nestasice izvjestnih podataka“ bio prisiljen da ostavi neriešena „tolika pitanja i na povjestnom, i na umjetničkom, i na paleografično-epigrafičnom polju, što su jih potakla ova kninska otkrića. Mnenje mu je, da sama dalja otkrića, jer dojakošnja „niesu ino no sretan doista, ali tek slučajni prvi početak“, mogu pružiti „riešenja na ta pitanja“. Tu je brigu stavilo na sebe „novoustrojeno kninsko starinarско društvo“, koje je „pozvalo rodoljube, da svaki prinese po svoje zrnice na sveti žrtvenik narodne nam povijesti“, i „bilo prilična odziva“, ali to nije dosta „za glavnicu, koja bi zajamčila poduzeće sustavnih iskapanja“. Novijeh novčanijeh srestava nada se spisatelj, da će nadoći požrtvovnošću onoga naroda, koji dičeć se svojom prošlošću, svojim žuljima iznaša ju na vidjelo sebi, a svekoliko učenomu svijetu na ogled; a najskoli brigom i nastojanjem onih njegovatelja naših starožitnosti, što za kratkoga razdoblja našega prepo-

roda, preporodiše i pomnožaše našu povjestnu književnost i izvore joj⁴. Ja mislim, da je dalmatinski sabor, koji je već do sada novčano pripomogao kninsko starinarsko društvo, u prvom redu pozvan, da mu opredijeli obilatu godišnju pripomoć.

Drugo poglavje razdijeljeno je u dva dijela: I. Objelodanjeni ornamentalni spomenici dalmatinski iz dobe hrvatske dinastije; II. neobjelodanjeni ornamentalni spomenici iz dobe hrvatske dinastije. Pri kraju rasprave navagja g. spisatelj 54 razna pomoćna naučna djela, s kojima se je služio, kad je nju pisao.

U povjesnom članku o spomenicima, koji su opstojali na Kapitolu i u Biskupiji, razumije se, e je spisatelj uvjeren, na temelju raznijeh podataka, da je najvjerojatnije, premda se nije još javilo nepobitnijeh dokaza, da je na Kapitolu bila biskupska crkva S. Marije s biskupskim i kano-ničkijem dvorovima, a u Biskupiji nagoviješta, da je po svoj prilici bio dvorac upravitelja biskupskih dobara.

Iz lista O. Vinjalića, koji je razvaline na Biskupiji vidio 1746 god., navodi spisatelj i ovo: „La seconda è una fabrica bislunga e vien chiamata al presente Chiesa di S. Luca; questa bisogna che fosse Parochia, perchè all' intorno ha un gran Cimitero con pietre di straordinaria grandezza sopra sepulture“. Spisatelj je o tomu kazao, da je O. L. Marun u zadnje doba otkrio tragove crkve S. Luke, pa rek'bi po tome, da oko crkvice neće biti više na vigjelu onog kamenja izvanredne veličine, što ga spominje O. Vinjalić, i o kojemu treba misliti, da je sačinjavalo nekropolu staro-hrvackijeh stećaka. Rezbarije na tijem stećcima bile bi od velike zlamenitosti po riješenje pitanja iz kojega li su doba. Ako nije više vigjeti stećaka, po svoj prilici neće biti ni zapali vrlo duboko u zemlju, kad jih je Vinjalić vidio polovicom prošastoga vijeka, pa bi trebovalo, da jih kninsko starinarsko društvo potraži u zemlji naokolo crkve S. Luke, kako je pisao Vinjalić.

G. Bulić je uvjeren toliko na temelju povjesničkijeh podataka, koliko i obzirom na ornamentalne ulomke nagjene na Kapitolu, da je crkva S. Marije „sazidana devetoga ili najkašnje desetoga vijeka“. Iz ovoga prema nauci zabitnog kraja, gdje neima ni javne ni privatne strukovne knjižnice, te neimam pri ruci ni desetog dijela onijeh pomoćnijeh knjiga, kojijema se je služio g. Bulić u sastavljanju svoje rasprave, teško će mi ispasti uz Bulićevo da istaknem i svoje skromno mnenje o dobi postanka gori rečene crkve, ali ću eto ipak pokušati, prema srestvima što su mi na raspoloženju. Ja mniim naime, da jest moguće, da crkva S. Marije bude sazidana u XI. vijeku, a to i na temelju istog povjesničkog svjedočanstva i obzirom na iste ornamentalne ulomke, po kojima g. Bulić misli, da je iz IX ili najkašnje iz X-a. Prvo svjedočanstvo napomenuto od g. Bulića kaže: „Voluerunt etiam Chroatorum reges quai specialem habere pontificem, posueruntque sedem ejus in campo in ecclesia S. Mariae virginis iuxta castrum Tiniense“¹⁾. Po tomu se razumije, da je biskupska stolica od hr-

¹⁾ Syn. prov. Spalat. circa a. 1045, Monum. spect. historiam Slavorum meridionalium, vol. VII. str. 200.

vackijeh kraljeva postavljena u crkvu S. Marije kod Knina. I tako se izrazuje „crkveni sabor držan u Spljetu oko god. 1045“, pa se stoga razabire „da se je ustrojenje kninske biskupije ovršilo bilo već prije ovoga sabora“, da „biskupska stolica nije bila u samoj tvrđji Knina, nego van nje, i to blizu, u polju“, ali ne „uz crkvu“ kako piše g. Bulić, već baš u crkvi S. Marije. Naddjakon Toma, kako piše g. Bulić, pripovijeda stvar istijem riječima, samo dodaje još „*petieruntque ab Archiepiscopo Spalatensi et fecerunt episcopum, qui chroatensis appellabatur*“. Bulić nastavlja: „Farlati¹⁾ obširnije i podrobnije pripovieda što i Toma, pripisujuć Petru Kresimiru zasnovanje kninske biskupije“. Nu prisposobljavući kninski sa zagrebačkim Kapitulom, govori Farlati po Bulićevu navotku i ovo: „Eodem fere modo S. Ladislaus rex Hungariae, cum Episcopatum Zagrabiensem fundavit, seorsum ab urbe, *proxime* tamen aedem cathedralem, palatium episcopale, domos canonicorum aliaque sacra aedificia construxit, quae loca nunc appellantur *Civitas Capituli*“, a to hoće rijeti ne samo, kako tumači g. Bulić „da van grada Knina, nu blizu svakako, jeste obostojala biskupska crkva S. Marije, biskupska palača, stanovi kanonika i ine sgrade službi crkve i odgoju sveštenstva shodne“ već još, da, kao što je S. Ladislav kralj ugarski *sagradió* kod Zagreba *katedralnu crkvu* i ine zgrade koje sačinjavaju skupa ono mjesto što se sada zove Kapitulom, da je tako i kralj Petar Kresimir kod Knina *sagradió* katedralnu crkvu S. Marije i druge zgrade koje skupa sačinjavahu ono mjesto što bje pak prozvano *Kapitulom*. Istina je, da Farlati pripovijeda, „da je kralj Kresimir uz crkvu S. Marije „*iuxta aedem cathedralem S. Mariae*“, osnovao kanonički zbor „*collegium canonicorum*“, pa njemu i biskupu sazidao udobne dvore „*ac domicilium illis et Episcopo sat aplum et commodum paravit*“ itd., istina je takogjer, da „najznamenitija sgrada“ „s kojom su sve ostale u tiesnom odnošaju i u blizini bile, j. st „*crkva S. Marije*“ ali po tomu neslijedi, kako g. Bulić, neka mi oprost, ali bez svakoga temelja, ovgje kaže, da je ta crkva „*opstojala za cielo već davno prije* no Petar Kresimir u njoj ustožeri biskupsku stolicu“, niti se razabire da su samo biskupski i kanonički stanovi s nova od Kresimira *sagradjeni*, a ne crkva“. Mislim još, da g. Bulić neima razloga, da osnuje svoje mnenje na okolnost što Farlati nije naročito istaknuo to, da je Petar Kresimir dao sazidati i crkvu S. Marije. Kad Farlati piše, da je Petar Kresimir osnovao biskupsku stolicu, on misli da se po sebi razumije, da je *sagradió* i stolnu crkvu, pa je zato i zove „*aedes cathedralis*“. Da bude ona od prije opstojala, bila bi samo župna ili samostanska crkva ili druga kakva, pa bi bila Farlati-u nastala potreba, da iztakne okolnost, kako je bila pretvorena u katedralnu, ali on toga nije učinio, pa se razumi, da je bio osvjedočen, da je i nju iz nova, iz temelja *sagradió* kralj Petar Kresimir isto kao i ostale zgrade na Kapitululu. Dakako da je Farlati pogriješio, što je *sagradió* Kapitulula pripisao Petru Kresimiru, koji je vladao nakon *spljeckoga* sabora, u kojemu se spominje osnivanje biskupije u crkvi S. Marije, pa se slažem sa g. Bulićem, drom F. Račkem i I. Kuk. Sakeinskijem, da

¹⁾ Illyr. Sacr. IV. Episcopi Tinniens. p. 281.

je crkva S. Marije opstojala prije 1042 godine. Što je crkva S. Marije god. 1203 bila posvema obnovljena, nije dobar razlog za misao, da je zato mnogo starija od prve polovice XI-a vijeka, jer je mogla bit obnovljena i s drugog kakvog razloga osjem toga, da je bila „valjda od drevnosti trošna“. Ona je mogla biti i preuzahna, a mogla je biti i pokvarena s drugog kakvog uzroka i osjem „drevnosti“. Cijenim i ja, da se „smije slobodno utvrditi“ da je crkva S. Marije starija od 1042 godine“, ali mislim da nije mnogo godina starija od toga zemana“.

Ja mislim, da se natpis vigjen i pročitan 1690 god. od biskupa I. Vidovića odnosi baš na crkvu S. Bartula kaptolskoga pokrovitelja, a ne na crkvu S. Marije, pa da „je“ ova po svoj prilici imala napose bogomolju i žrtvenik na čast kaptolskomu pokrovitelju S. Bartulu“, a i Vidović sam da je pogrešno mislio, da je crkva S. Marije ona S. Bartula. Neznam na temelju kojijeh podataka, ali nađohim u Klaićevoj knjizi¹⁾ gje piše: „U sredini toga ogromnoga stana (kanoničkoga) uzdizala se je kaptolska crkva posvećena S. Bartolu“. Za to neka odgovara g. Klaić, ali mislim da n će ni on biti tu vijest isisao iz prsta. Natpis što ga je Vidović prepisao glasi po Buliću: „Anno ab incarnatione Dni nri Jesu Christi 1203 Regnante Rege Emerico aedificata est ecclesia ista a Venerabili Praeposito Dobroslavu filio Prodancii Comitiss Tiniensis nepotis Prodaslavi Comitiss ad honorem Domini et Sancti Bartholomaei et Sanctissimae Mariae et Sancti Petri pro redemptione animae suae et suorum“. Ako je crkva polag natpisa posvećena i S. Mariji i S. Petru, ali je ipak na prvom mjestu S. Bartul, pa nije u natpisu povoda sumnji da nije njemu posvećena. U takovu natpisu nebi se zaisto bila trpjela „pogreška“ urezačeva, već bi se bila odmah popravila. Natpis je dakle taj stajao uprav na crkvi S. Bartula. Da ta crkva bude bila katedralna, neznam kako bi natpis bio prešutio ime tadašnjega biskupa Jurja ili Mikuše²⁾ te spomenuo samoga prepozita, koji je jedino glava kapitola i kako bi tudanji biskup to dopustio bio. I po tomu se dakle razumije da su zbilja opstojale i crkva S. Bartula i crkva S. Marije i da su obedvije bile na Kapitolu. Svetoj Mariji, blaženoj Gospi su obično svekolike crkve bile posvećene uz Gospodina i druge Svece, ali se crkve vazda zovu po imenu prvoga Sveca, koji je u posveti iza Gospodinova. Ako je crkva Spljecka bila posvećena bl. dj. Mariji, pa je potla prozvana S. Dujmom, bilo je tomu dovoljno razloga u prenešenju Svečevijeh kostiju u nju, ali toga nije bilo u Kninu. I ulomak natpisa br. 12 (Tab. VII.) Bulićeve knjige svjedoči nam, da je opstojala crkva S. Bartula, jer se u njemu spominje samo taj Svetac, a g. Bulić nadopunjuje natpis dodavajuć mu još, po gori navedenu natpisu, i Svetu Mariju na prvom mjestu te na drugom S. Petra, kako bi bolje odgovaralo njegovu mišljenju.

G. Bulić neima dovoljno razloga da nagagja e „je na Kapitolu bio i kraljevski dvor“, samo po riječima naddjakona Tome „regalis erat episcopos, et regiam curiam sequebatur, eratque unus ex principibus Aulae“

¹⁾ Vjek. Klaić. Opis zemalja u kojih obitavaju Hrvati. II. str. 55.

²⁾ Farlati. Illyr. Sacr. IV. str. 286.

„t. j. da je kod „regalis curia“ bila stavljena biskupska stolica“. Ako je biskup pripadao velikašima kraljevskoga dvora i slijedio dvor kraljevski, nije zato potreba da kraljevski dvorovi budu bili uprav na Kapitolu. Lasnje je, meni se čini, da kraljevski dvorovi budu bili u samoj tvrgjavi Kninskoj; jer je žena kralja Bele IV god. 1263 poslala svojijem sinom Belom u Knin, tu se je nastanila (*in castro Tiniensi*) i sazvala „sabor Hrvata, osobito velikaša i u njemu je dulje vremena boravila“ kako Klaić¹⁾ pripovijeda po Farlatiu, a to je znak, da su već od prije bili sagragjeni kraljevski dvorovi baš u tvrgji kninskoj.

* * *

U općenitom pregledu ornamentalnijeh ulomaka nagjenijeh na Kapitolu i u Biskupiji raspravlja g. Bulić o njihovom slogu, i naslanja se pri tom većinom na slične ornamentalne motive, što se nahode na crkvama sjeverne Italije, o kojoj on kaže, da „zastupa glavnije slogove“ „za razdoblja od VII. do X. vieka“. Naročito kaže, da se velika poraba „mističnoga ornamentalnoga motiva u graditeljstvu“ „tekom devetoga vieka“ može da vidi „na nadglavnike, abake, stupove pročeljih crkve S. Ambroza u Milanu, S. Mihovila u Paviji, na patrijaršku stolicu u Gradu, na crkvu Notre-Dame du Port u Clermontu“. O nekadašnjoj patrijarhalnoj crkvi u Grado piše F. Kugler²⁾, da joj se postanak pripisuje šestomu vijeku, ali da je u sušljednijem vjekovima, a navlaš u desetomu bila podložena promjenama i popravkama, te može bit da joj patrijarhalna stolica pripada i devetomu vijeku, kako piše g. Bulić. O crkvi S. Ambroza u Milanu veli Schnaase³⁾ da je iz XII vijeka, a Lübke⁴⁾, da može da pripada najdalje XI-u vijeku. Zna se, da joj je jedan zvonik sagragjen 1128 god.⁵⁾ Kugler⁶⁾ pak piše, da tribuna crkve S. Ambroza potiče iz starokršćanskoga doba, ali o predvorju pred pročeljem kaže u bilješci, da su J. Burckhardt⁷⁾ i Rumohr⁸⁾ i mjesni spisatelji toga mnenja, da je vjerojatno djelo IX. vijeka, ali njemu da se čini, da u svemu pokazuje posve razvijenu romaničku izradbu, a tijem hoće da kaže da je najdalje iz XI. vijeka. Iz svega toga proistiće, da je još prijeporno pitanje o dodi postanka pročelja crkve S. Ambroza, pa se meni čini da je slaba ona potpora, što ju g. Bulić traži u tom pročelju, da dokaže porabu „mističnoga“ motiva baš u IX vijeku. O crkvi S. Mihovila u Paviji veli Schnaase⁹⁾, da je za dugo držana dokazom sloga Longobarda, ali da ju uslijed novijih

¹⁾ Naved. djelo str. 55—56.

²⁾ Geschichte der Baukunst II. str. 35—36.

³⁾ Geschichte der bildenden Künste IV. str. 464.

⁴⁾ Grundriss der Kunstgeschichte I. str. 344.

⁵⁾ Schnaase nav. dj.

⁶⁾ Nav. dj. str. 79.

⁷⁾ Cicerone str. 77.

⁸⁾ Ital. Forschungen III. str. 183.

⁹⁾ Nav. dj. str. 462.

ispitivanja treba držati djelom mnogo mlađim i to iz XII-a vijeka. Kugler¹⁾ govori o toj crkvi, da je ona od prije služila kao bitno odlučujuće ishodište općenitijih opredjeljivanja u graditeljskoj povijesti prvijeh stoljeća srednjega vijeka, ali da je Cordero u svojoj knjizi „Dell'ital. architettura durante la dominazione lombarda“ dokazao pogrešnost toga mnjenja. On kaže, da sve u toj crkvi odaje doba svakako ne starije od XII. vijeka. Crkva Notre-Dame du Port u Clermontu je takogjer po Sehnaase-u²⁾ sagrađena svršetkom XI ili početkom XII vijeka; a i po Kugleru³⁾ pripada ona početku XII. vijeka. Sličnost dakle kninskih ornamentalnijeh motiva s onijema na istaknuta dva spomenika dolazi u prilog mojemu mnjenju, da je crkva S. Marije po svoj prilici najdalje iz XI vijeka. Fr. Radić.

(Slijedi.)

D o p i s i.

Stankovci kod Benkovca 18. siečnja 1889. — Veleučeni Gospodine! — Šaljem na dar nar. zem. muzeju (arkeologički odjel) *nožić* iz kremenca. Našast je u Ražancu na mjestu zv. „Opatija“ g 1886. po Boži *Perkoviću*, gdje i ostali predmeti iz kam. dobe, što sam ih ustupio slav. zagrebačkomu muzeju (V. „Viestnik“ br. 1. 1888). Nožić je malko zavinut; gladak s jedne strane, a s druge sa tri lica, koja se protežu uzduž s kraja na kraj. S jedne strane okrnjen je umjetno, valjda, da se vezom bolje utvrdi. Oba su brida zaoštrena, od kojih je jedan pri „umjetno odrezanom kraju“ teke otupljen. Dug je 0.062 mm., a širok preko 0.017 mm. Teži 6 gr.; a boje sive. Osobitim štovanjem Vaš

Pavao Roca, učitelj.

Ercegnovi 21. veljače 1889. — U ožujku godine 1887 u jednom zemljištu u Sutorini Ercegovackoj, daleko od morske obale jedno pedeset metara, našo se je jedan grob, u kojem bio je uzemljeni ljucki trup. Ovaj je bio u jednoj dubini od 70 cm., dug 180 cm., širok 44 cm. Koliko poklopnjača toliko strauca njezine bile su tiglene, a u dno samo pjeskata zemlja, kako je cijela ona okolina. Svaka tiglena ploča imala je deblinu od 22 mm., duljinu okolo 40—45 cm., širinu 37 do 42 cm. Ležao je trup u njemu lubanjom put zapada na uznač. Lubanja bila je razkomadana, i samo našla se je strana zadnja. Kosti stegna bile su dvie, a drugo ništa. U istom na donjoj strani našao se je pienez srebrni samostalne obćine kotorske od onoga doba kad je bila pod okrilji Ljudevita I. kralja ugarskoga (1371—1378). Ovaj pienez ima piez od grama dva i 20 cg. Na jednom licu vidi se Sveti Tripun stojeći na noge, okružen su sedan zviezda petzdrakovitijeg, tri o jednoj strani a četiri o drugoj, nadpisom okolo: S. TRIFON-CATAREN. Na drugom licu paka kralj sjedeći, žeslom lierastim, kruglim križom; na gornjoj strani vidi se šest

¹⁾ Nav. dj. str. 77.

²⁾ Nav. dj. str. 498.

³⁾ Nav. dj. str. 146.

krstića koji po prilici mogli bi biti lieri. Okolo je nadpis *LODVICVS — R VNGRIE*. Pienez je u obće tako liepo uzdržat, da se točno ne samo slike, dali znakovi i slova mogu liepo vidjeti i čitati. Nik. Bar. Gjonović.

U Korčuli, dne 1. siečnja 1889¹⁾. — Veleučeni gospodine! — Najprije sam opisao u *Viestniku* starobosansku nekropolu u Gracu (poviše Stona), pa eto mi je i danas nešto o njoj napomenuti (a nek je o tomu besjeda na dulje na drugomu mjestu), biva, da je danas sasviem nestalo *tieh kamenova*, te su ugradjeni u novu crkvu. Kamenari su sve pusto skresali, a samo su (slava Bogu) uštedili sljedeći stećak: Ugradjen je u novu *Gospu Veliku*. Na stećku se dobro pozna grb-štit, te je izradjen na oskok (bossor). Ovo je prava *trokutna targa*, t. j. u vrhu svršuje na luk, a na luku je vješalo $\wedge$, da se štit može objesiti. Štit je razdieljen popriečnijem pasom (prečagom) s lieve put desne niz doli. U gornjoj mu je česti polja (u desnomu kutu) u štitu zviezda sa šest zraka. U donjoj je česti polja liljan ili krin, te sliči *alabardi* ili prnatoj strieli. Ovaj je štit visok m. 0,42; šir. m. 0,36. Ovo je najsavršeni araldički spomenik, a što sam ga dosada vidio na starobosanskijem štećcima. Nestalo je eto ove drevne nekropole, pa se eto jednom neće niti znati, (no samo u uspomeni), da je bila kod spomenute crkve. U ovoj sam nekropoli za uspomenu raskopao starobosansku grobnicu, te je bila okrenuta s istoka prama zapadu. Prije no sam otvorio poklopnice, našao sam srebrni novčić kralja Matijaša, biva u zemlji nad grebom. Greb je bio dobro sazidan, t. j. zaliepljen ilovačom i opkoljen pločicama. U greb su bila ukopana trojica, jedna ženska i dvoje muško, te jim je kostur dobro sačuvan, kaonuti što su sahranjeni u suhu. U grebu nije bilo predmeta.

Kod Graca je, daleko 1 s. hoda put zapada, selo Kiševo, te je kod *Kiševe lokve* neradjen *binjiš kamen*, a na njemu krst ovoga oblika: X. Kod sela je *Redžino* polje, a na brdu *Zečunu* nekoliko starobosanskijeh spomenika, al su slabo ukresani, te mi je spomenuti sljedeće: 1. Ploča. Na njoj je u vrhu s lieve strane polumjesec okrenut uzgori, a ispod njega zviezda. Na sriedi je, s desne strane polumjeseca, vienac, a ispod vienca kao dva *topusa*. 2. Ploča. Na njoj je u vrhu zviezda sa osam zraka. U ovomu je greblju do dvanaest starobosanskijeh spomenika, al su svi gotovo isprevaljivani. Tu su i dvie predhistoričke gomile, te je jedna i razmečana (prevrgnuta), a greb je u njoj otvaran. Ovaj je greb okrenut od jugozapada k sjevero-istoku. U grebu je samo nešto malo izrazbijanijeh kosti, biva dobro se razpoznaju dva ulomka od boka. Tu je joštera opaziti i utaraka od lonaca, te se vidi, da su slabo pečeni, kao na suncu, t. j. utarci su po sriedi crni, a sa strane su crvenkasti. Ovgdje je dosta greba, al na njima neima nikakva spomenika, t. j. stećka. Povrh sela je u ljutama *kumenolom*, te je tu neprenešenijeh starobosanskijeh stećaka. Nasred dolova, niže sela, je predhistorička gomila, a na njoj je ploča bez ikakvijeh znakova. Prama spomenutoj je gomili, u strani izvan dolova, druga golemu predhistorička gomila.

¹⁾ V. Viestnik 1889, str. 19.

Malo odalje, prama moru kod Kleka, je *Ranjevo selo*, te je tu ukrasj deline izmedju rimskih ostataka starobosanska nekropola, a u njoj mi je spomenuti slededeće spomenike:

1. Stećak poput ploče. Na njemu je (niz stećak) upravna pruga, te je udubljena. 2. Ploča poput stećka. Na ploči je polumjesec uzgori, a ispod njega krst. S lieve je strane balčak od mača obrnut nizdoli. 3. Ploča. Na njoj je polumjesec obrnut nizdoli. Polumjesec je odignut (na oskok), a niže polumjeseca je krst. 4. Stećak poput ploče. Na njemu je polumjesec oskočen, uzgori. 5. Ogroman stećak poput ploče. U vrhu je ravan. Na njemu je ruža, al je pokvarila kiša, te se jedva pozna. 6. Ploča Slabo je iskresana. Na njoj je luk i striela. 7. Ploča. Na njoj je krst. Ova je ploča slabo iskresana. 8. Ploča. Na njoj je ruža sa osam listaka. 9. Ploča. Na njoj je krst. 10. Stećak. Uzak je. Na njemu je štit četvrtast, t. j. u vrhu je i u dnu ravan, a s desne je strane (s desne prama osobi) povijen kao *targa*. Za njime je upravan mač veoma dug, a na polju je (u štitu) kao srce. 11. Stećak poput ploče. Urešen je granjem, al se jedva poznaje. Na njemu je oduljast štit, a za štitom upravan mač. Maču je ispod balčaka, s desne strane, polumjesec uzgori. 12. Stećak. Malen je, t. j. dug. m. 0,78; šir. m. 0,35; debeo m. 0,17. Na vrhu mu je s gornje strane krst, a tako i na dnu. Po sriedi mu je udubljena kupa. 13. Stećak. Malo je veći od prijašnjega, t. j. dug je m. 0,94; šir. m. 0,36; debeo m. 0,29. Na ajemu je oskočeni znak poput krsta ili liljana. Kopao sam ispod obadva stećka, te sam našao pod prvijem: bakrenu čiviju s glavom, utarak cakla, komad *rotirana* lonca. Osim toga našo se je u grebu komada kostica, te se može zaključiti, da je tu bilo ukopano malo diete. Nije bilo ni traga lubanji. Ovgdje mi je opaziti, da je ova *slovinška nekropola* na rimskome tlu, te su svi predmeti, što se iskapaju u greblju, sumnjivi. 14. Stećak poput ploče. Na njemu su s lieve strane tri krsta ovoga oblika: 15. Stećak poput ploče. Na njemu je vienac okrenut put zapada.

U ovoj je česti nekropole do osamdeset i četiri stećka, a slededeći su u dolini, gdje je rimskih omirina, kupa, cigala i t. d.¹⁾

1. Stećak s podstavkom (podstavak je skupa sa stećkom). Stećak se svršuje u trostran ležeći bridnjak sa osnovicama nagnutiem unutra. 2. Stećak Kao i pod br. 1. 3. Isto kao pod br. 1. 4. Stećak poput ploče. Urešen je u dnu granjem djeteline, te i porubljen. Niz stećak je divan krst pun crtarija, biva *pirilitan* je. 5. Stećak poput ploče. U dnu i u vrhu urešen je granjem djeteline. Naokolo je porubljen dvojakijem užetom. Ovaj je stećak okrenut put zapada. Ovgdje je u dolini u sve sedamnaest stećaka. Kod puta su izvan ograde slededeći stećci:

1. Stećak poput ploče. Na njemu su kao dva topuza. 2. Stećak poput ploče. Na njemu je polumjesec nizdoli i slededeći znak: 3. Stećak poput ploče. Na njemu je kao ruža. 4. Stećak poput ploče. Bio je obrubljen

¹⁾ V. Viestnik 1888, str. 27—28.

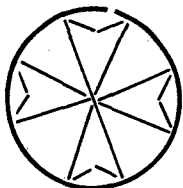

kao užetom. U gornjoj mu se česti sa strane razpoznaje kao ruža, al je vrijeme otrlo¹⁾. 5. Stećak poput ploče. Na njemu je ruža sa osam listaka. 6. Stećak poput ploče. Na njemu je vienac, a u viencu ruža sa šest listaka. Ovdje je izvan ograde u sve dvadeset i pet stećaka, a u sve je u Vranjevu selu do sto i dvadeset i šest stećaka. U Vranjevu selu (kod Kleka) bez dvojbe je bila rimska naselbina, biva varošica, jer se tu osim nadpisa, opeka i t. d. nalazi i rimskih imperatorskih novaca od prvijeh vjekova po Kristu I stećci su veoma stari, a mnogo jih je i pod zemljom, te jih se nije moglo ni popisati. Svakako nad ruševinama rimske varošice podiglo se *bosansko oveće selo*, a to, po onijem starobosanskijem znakovima, negdje od VIII—IX v., a najkašnji su stećci od XV v.

Neljetovina je na avstrijskomu (staromu) zemljištu kod Kleka po sahta daleko od *Kaserme* put istoka. I dan danas narod priča, da je tu bio grad, pa je tu eto dosta ostataka rimskih utaraka, biva opeka, arhitektoničkih komada²⁾ i t. d.

Kod Stona je *Topolo*, u dubrovačkoj oblasti, te je i u Topolomu kod crkve stećaka. Opisati mi je sljedeće:

1. Stećak s postavkom o sebi. Svršuje se u trostran ležeći bridnjak s osnovicama nagnutiem unutra. Izradjen je arhitektonički, t j. s donje mu je strane šest redova stupova, na glavi tri reda, a povrh stupovlja je obrub poput užeta. Nad užetom je u viencu djetelinasti krst ovoga oblika:

Na glavi je spomenika isto. Ovaj je stećak bio na naslonu, al je sada prevaljen. 2. Kod ovoga je stećka ploča bez znakova. U Topolomu oko crkve je bilo starobosansko greblje, a tu je sada samo ostataka, te mi je zabilježiti sljedeće: 1. Ploča. Utonuta je u zemlju. Na njoj je vienac, a u viencu ruža. 2. Ploča. Zarubljena je užetom. 3. Stećak poput ploče. Na njemu je osko-

čen polumjesec, te je okrenut uzgori. Ovaj je stećak ugradjen u medju. 4. Stećak poput ploče. Urešen je granjem djeteline. Ugradjen je u medju. 5. Stećak urešen je arhitektonički sa šest redova stupova, a to u dvostrukom svezu (sglobu). Ugradjen je u medju. 6. Stećak poput ploče. Na njemu

je krst ovoga oblika: $\circ \overset{0}{\underset{0}{\circ}}$. Ovaj je stećak ugradjen u medju. 7.

Stećak poput ploče. Izradjen je arhitektonički i urešen lišćem djeteline, al je pokvaren od kiše. Ugradjen je u medju. 8. Stećak poput ploče. Urešen je granjem djeteline. Na njemu je kolo od sedam osoba muških, te se kreću s desne put lijeve. I ovaj je stećak ugradjen, te i prevrnut s napaka. Svi su ovi stećci na putu, te sam jih popisao zapada k istoku. Sad mi je popisati stećke u baštini ispod *cimotora*:

1. Stećak poput ploče. Urešen je granjem, al se malo razpoznaje.
2. Stećak poput ploče. Urešen je sve naokolo, sa strana, lišćem djeteline.

¹⁾ Ovdje je utarak *skancelirana* (izvadjena) kamena, al je po vrsti radje zaključiti, da je iz rimske dobi.

²⁾ V. Viestnik 1888, str. 28.

U vrhu je osjećen koso. 3. Stećak poput ploče. Naokolo je zarubljen. Na njemu pobijen golem krst prošloga ili početkom ovoga vieka te se kaže, da su se pod spomenuti stećak kopali okuženjaci. 5. Stećak poput ploče. Urešen je lišćem djeteline, a naokolo obrubljen užetom. Ovgdje je u baštini u sve šestnaest stećaka, a u sve jih je ugradjenijeh četrdeset, pa jih je dosta i porazbijanijeh. Put zapada k Neretvi, daleko od Graca (kod Kleka) 2 sahta hoda, selo je *Govačići*, te je i tu po gdjekoji stećak. Zabilježiti mi je sljedeće:

Na *Kljusunića* njivama su tri stećka, te je jedan razbijen.

1. Stećak poput ploče (u vrhu ravan). S gornje mu je strane u

vrhu oskočen krst ovoga oblika: . S donje je strane ispod krsta

oskočen polumjesec otvorom uzgori, a poviše njega zvijezda sa osam zraka. Na drugomu stećku nema znakova. Kod spomenutoga su sela *Vidonje*. Kod *Vidonjske* su crkve dvije starobosanske ploče bez obilježja, a tako i golem krst. Na krstu je jabuka. Ovaj je krst u posljednje doba prekrasan, te su oko njega ploče, pa se tu i dan danas katolici kopaju i uzdrže svedno drevne motive na krstovima. U Herceg-Bosni **Inteligenciji** je svake ruke milo, da se naš list bavi proučavanjem starobosanskih spomenika, pa mi eto sa svake strane od rodoljubnoga sveštenstva jedne i druge ruke, od učitelja, oružnika i t. d. kratkijeh dopisa, te ću spomenute crtice odsada u kratko bilježiti u mome izvješću za naš *Viestnik*, a da se bolje svrne pozornost slavne Vlade i učenjaka na proučavanje starobosanskih spomenika. Ja sam, kao skroman čovjek, radio i radim, da se rečeno pitanje sviestno nputi, pa mi je do nade, da mi neće biti barem protivnika ni u *zemlji stećaka*, jer ja nedolazim u Herceg-Bosnu, da udaram kakvu *reklamu*, te da lovim časti, no samo radi stećaka, starobosanskih nadpisa i drugijeh starina. Dobro me razumiju barem neki tobože učenjaci kod muzeja u Sarajevu!

Evo uz to podataka od džandarskog vodje u *Streif baru* u *Kokorini* kod Gackoga, u Hercegovini:

1. U selu *Sodori* 12 stećaka. 2. U selu *Vratlo* 44 stećaka. 3. U *G. Bodežišti* 9 stećaka.

U Nevesinjskomu je kotaru:

1. U *Pridvorini* kod *džamije* 20 stećaka. 2. U *Jugovići* 13 stećaka. 3. U *Kokorini* 12 stećaka. 4. Na *Obadju* (kod crkve) 15 stećaka. 5. U *Morinju* (svatovsko greblje) 25 stećaka. Spomenuti vodja nadostavlja: „Ovud po Hercegovini ima dosta toga *grčkog mramorja* (kamenja), ali ja nevidih ni na jednom pisma“.

Piše mi g. Tomo Dragičević dne 4/8 1887: „Ljudi su kopali u *Pridvorničkom greblju*, te su našli malo novaca i dva prstena“.

Evo podataka g. Sima Simića iz Srebrenice: „Ima mramorja, u Kotaru *Srebrenici*, na brdu Topličkom, više sela *Šljivnice*, u selu *Šiljkovića*, mnogo ga je u selu *Čizmićima*, u selu *Drecelju* 150 stećaka (u *Kladanskom kotaru*), u *Kovačićima* (u *D. Tuzlanskom kotaru*) na jednomu

briegu, pa onda kod turskijeh Brgulja niže Zukića, u selu Požarnici, Čaklovici i u Matijevićim istočno od Tuzle“.

Evo podataka kapetana A. Tomaševića iz Košarnog Dola na Pelješcu (u Dalmaciji), a to od 26. srpnja 1888: „Povrh Trstenika (na Pelješcu) je na brdu *Ćučinu* ogromna spila, biva velika je koliko Korčulanska ili Trogirska katedrala. Spila je krasna, jer je narešena stalatitima i stalagmitima, a u nutrima je polutama. Ova se spila zove: *Pinčeva spila*. Kod spomenute je spile ploča duga m. 1,86; široka m. 0,75. Na spomenutoj je ploči nadpis, te evo vam nacрта u koliko sam znao i mogao“. Na ploči je starobosanski nadpis, biva naokolo je pisano, a na tri su kraja tri krsta. Posred ploče je monogram. Ovo je zlamenit nadpis, pa sam odlučio, da proučim bolje ono mjesto i nadpis, jer nam je poznato, da je dubrovačka republika prognala bogumilske svećenike iz Stona u Rat (Peljesac), pa jim i davala neku malu novčanu pomoć. Kaže se, da su bogumilski kalugjeri imali kod sebe po groša dubrovačkoga, a druga je polovica bila kod dubrovačke blagajne, te bi je haznadari u Dubrovniku pristavili uz ono po groša, što bi ga donijeli monasi s Pelješca, a to je bila tobože namirnica za Dubrovačku republiku. Kaže se, da je bilo utočište bogumilskim nonasima u Ratu kod sela kune, a tu je danas u prodolini razvaljena crkva, te je narod zove *Crkvice*. O svemu ću se tomu postarati, da na mjestu zabilježim točne podatke.

Vid Vulečić-Vukasović.

U Vinkovcih 7/3 1889. — Veleučeni gospodine! — Šiljem Vam obćane napise iz Sriema i još neke druge neznatnije od drugud. Doista svega skupa malo se je zadnjih godina našlo po Sriemu, ali ja mislim, da bi se mogao broj rimskih napisa znatno povećati, kada bi tkogod sva seoska pravoslavna groblja obišao i pretražio, navlastito u onih selih, koja nisu daleko od kakovoga negdašnjega rimskoga mjesta. Uz ovu zadaću, koja bi svakako nešto uspjeha imala, mogla bi se preduzeti i druga naime pretraživanje rimskih cesta po Sriemu. I ta zadaća nebi bila teška, pošto ima nekoliko stalnih točaka, od kojih bi se dalje moglo operirati. Takove točke jesu n. pr. kod Mitrovice: 1. mjesto prama Šašinčima, gdje su nađjena 2. miljokaza; 2. mjesto u Lačarku, gdje je nađjen poznati već miljokaz Severa Aleksandra i 3. mjesto gdje se vide ostatci rimskoga mosta preko Save. Takovih stalnih točaka ima i drugdje, a moglo bi ih se naći još mnogo više, da je komu proljećem putovati Sriemom, gdje se onda rimska cesta može konstatirati po tom, što na njoj hrana slabije stoji. Žalibože meni to nije moguće iztraživati, ali bilo bi dobro, da se upozore na tu okolnost društveni povjerenici, te bi se pomoću njihovom ipak u tomu pogledu *štogod moglo učiniti*.

Jos. Brunšmid.

U Bedniku 12. ožujka 1889. — Veleučeni gospodine! — U posebnoj kutiji. šaljem Vam na raznih mjestih nagjeni 19 komada starih novaca. Najstariji od ovih, nagjeni su oko gradine više Blinje. Oni mali posebno zamotani 4, nagjeni su po mojim seljanima u gradini više Bednika. Dogodilo se to pred dvije godine, kad je jedan od mojih seljana podigao njih nekoliko, da staru gradinu razkopaju, tobož da u njoj mora biti novaca. Kopajuć i prevrćuć tu razvalinu, naigju na tragove, da je gradina

popaljena; a razvaljena je u početku ovog stoljeća, kad je ovdje častnički stan gradjen. To je ono vrijeme kad su u krajini najviše oficirske stanove gradili, razvaljujuć stare naše gradine. U našoj gradini našlo se je motika, trnokopa, čekića, nekoliko kruglja od železa i t. d. Na jednom mjestu tik puta sadanjega tim pravcem vodijo je prastari put od Kostančice k Sisku; na mjestu gdje se i danas poznaju tragovi zidana stanja. oruč naišlo se je na tarac sastavljen od malih na pet čoškova opeka. Imam ih nekoliko; jeli bi ih vriedno bilo tamo slati?

Sakupio sam po potoci i jarci nekoliko okamenina; kad bi prvi imali za Vas kakovu vriednost, poslao bi Vam i ove potonje. O čem me izvolite obavjestiti.

Jovan Kottur, poštar i posjednik.

Razne viesti.

Naše arkeol. Društvo. — U svezki II knjige XII slavnoga arkeol. Društva od Bordeaux, gdje je tiskano izvješće sjednice, koju je to društvo držalo 11 studenoga 1887, na str. LXVIII govori se o raznih društvah inozmskih, s kojima je ono društvo stupilo u odnošaj po izmieni dotičnih izdanja; te o našem veli se ovako:

„L'assemblée procède au même vote et avec le même unanimité pour la *Société d'archéologie croate d'Agram* (Zagreb). La langue de cette partice importante de la monarchie austro hongroise n'est pas familière, il est vrai, à beaucoup de Français; *mais il existe en notre pays une sympathie réelle pour la nationalité croate* et les planches nombreuses des livraisons qui nous ont été adressées facilitent singulièrement la compréhension des sujets traités“.

Janko Jurković, pravi član hrv. arkeol. društva, umre 20 ožujka t. g. Rodjen u Požezi 21 listopada g. 1827. svrši gimnaziju u svom rodnom mjestu, a filosofiju i bogoslovje u Zagrebu. Malo prije zaredjenja ostavi svećenički stališ (1848), te izučivši prava u Zagrebu, bude namješćen kod podžupanije u Vukovaru. Ali mu i to zvanje do mala omrzlo, te još g. 1852 ostavi ga; bude pripomoćnim učiteljem na gimnaziji Zagrebačkoj, a g. 1854 ode u Beč, da se za klasičku filologiju uzposobi. Dopršiv te nauke, prodje g. 1855 za giun. profesora u Osiek, odkle g. 1860 u Zagreb, gdje je tada uređivao „Naše gore list“. God. 1862 imenovan perovodjom za školstvo kod hrv. dvorske kancelarije u Beču, dodje g. 1865 kao školski nadzornik u Zagreb. God. 1869 za Raucha bana stavljen u razpoloživost radi njegove žarke rodoljubivosti, bude još 8 siečnja 1871 imenovan tajnikom kod vlade. Za Mažuranića bana sastavi osnovu zakona o uređenju pučkih škola i preparandija, te kao nagrada za tu radnju bje imenovan g. 1874 odsjednim savjetnikom i nadzornikom pučkih i srednjih škola. Iste godine predloži ga sbor filosofičkoga fakulteta za profesora hrvatskoga jezika na sveučilištu, ali se on na tu čast zahvali. Dne 25 srpnja 1867 bje izabran kao pravi član jugoslavenske akademije. God. 1885 za bolesti vlad. predstojnika Iv. Vončine obavljao je njegove poslove tako vješto, da je odlikovan bio redom željezne krune III. razreda.

Uz svu tu tešku službu našao je ipak još dosta vremena, da obogati našu narodnu knjigu izvrstnim djeli svoga uma, koja će mu osjegurati dično mjesto u povjesti naše književnosti. Mnogo je preveo iz tuđih jezika. U Radu akademickom ima liepi broj njegovih znanstvenih razprava. Osim toga iz njegova pera poteklo je više veselih igra i drugih šaljivih spisa, što je izdala hrv. Matica, koje bjaše predsjednik ili podpredsjednik. Njegove književne radnje osobito se iztiču po uzoritom slogu; a poznao je jezik svoj kao malo tko drugi. Viečna mu pamet!

Karlo Dešman, ravnatelj slovenskoga muzeja — član raznih učenih društva i vitez reda željezne krune, umrie 11 ožujka t. g. u Ljubljani u 69 godini svoga života. S prva se tvrdo držao svoga naroda; kašnje okrenu kabanicom, i posta jedan od najvećih njegovih dušmana; a takav i umrie. Uz veliku djelatnost, koju je razvijao na politickom polju, ne manju je posvećivao svomu zvanju kao čuvar slovenskoga muzeja, te ovdje si steče neumrlih zasluga. Slovenski muzej u Ljubljani, može se reći, djelo je mal ne njegove brige i uma; a taj zavod dan danas navlastito u nekih strukah stoji jamačno medju boljimi u Austriji. Sbirke imenito predhistoričke, koje su sve plod njegova sama rada, uprav sjaju, tako da jih najveći strukovnjaci neprestano posjećuju i proučavaju. Mnogo je na svietlo dao i kao prirodoslovac i kao arkeolog uvaženja vriedna, najviše u spisih bečke akademije znanosti i antropologičkog društva. Pokoj mu duši!

Florian Rómer. — U Velikom Varađinu umro je 19 ožujka naš začastni član Florijan Franjo Rómer uslied dugog bolovanja u 72 godini života svoga. Rómer bio je utemeljitelj magjarske arkeološke literature i kao profesor arkeologije na budimpeštanskom sveučilištu odgojio je cieli mladji znanstveni naraštaj magjarski. Rómer bio je opat sv. Ivana, kanonik Veliko-Varadinski, kr. savjetnik, vitez reda željezne krune i portugalskog reda sv. Jakoba, doktor mudroslovja, pravi član budimpeštanske akademije znanosti i akademije znanosti u Krakovu te začastni, pravi i dopisujući član mnogobrojnih učenih društva i zavoda. Do god. 1878 bio je Rómer ravnatelj arkeološkog odjela magjarskog narod. muzeja. U svojoj mladosti boravio je više godina u našem Varađinu kao odgojitelj grofova Erdödy. Kod otvorenja hrvat. sveučilišta zastupao je Rómer budimpeštansko sveučilište. Tkogod ga je poznao, uvijek će se veseljem sjećati učenog i ljubeznog starca. Vječni mu pokoj!

B.

Rimske starine u Novih Banovcih. — U Viestniku g. 1879 br. 4 str. 97 prigodom nekih starina našastih u Surduku, dokazali smo, da je u Surduku ležao rimski *Rittium* a u Novih Banovcih *Burgeis* (Tab. Pent., *Burgenas* po *Notitia dignitatum*, *Burgenis* po Geog. Raven). Mi smo početkom prošloga lieta iztraživali našu dunavsku obalu od Osjeka do Zemuna, te smo tom prigodom razgledali za nekoliko satih i položaj Novih Banovcih. U to kratko doba ipak mogli smo se osvjedočiti i na licu mjesta o jasnih tragovih, koji tu ostaju još danas rimske kulture, i da je upravo tu ležao rimski *Burgeis*, ali nedostajalo nam tada vremena da se izkapanji bavimo. Ovo je koncem srpnja i. g. donekle izveo muz. pristav Dr. Iv. Bojničić. Gosp. Bojničić kopao je na tako zvanj Gradini, gdje je stari grad ležao, i naišao je na množinu rimskih opeka, od kojih su nekoje

imale tvornički pečat [CH·I·TCR] (cohors prima Thracum civium romanorum) poznat u Ugarskoj i u Daciji iz „Privilegia Veteranorum de civitate et conubio“, te [COH·HI]. Odkrio je dalje jednu zlatnu naušnicu proste radnje, srebrnu fibulu, jedan okrugli olovni amulet sa nadpisom ΦΥΛΑΣΕ, i drugi četverouglasti sa nadpisom ΑΡΧΑΝΓΕΛΟC ΜΙΧΑΗ po svoj prilici bizantijski, te još drugih predmeta i ne malo rimskih novaca iz kašnije dobe. I uz sadašnje groblje dao je kopati, te odkrio i tu više grobnica od velikih opeka na četverokut položenih, ali nenadje u njih nikakvih predmeta, buduć od prije razrované. Iztražujuć napokon po selu, naidje u kući Blaža Petrovića na odlomak pješčenika sa nadpisom Α·ΔΟΛΙΕ t. j. *Jovi optimo maximo DOLICHENO*, Jupiterov naslov običan u onih stranah (V. Viestnik 1879 str. 100), a u kući Samuela Schleichera na u dva komada razstavljenu aru (žrtvenik) sa nadpisom:

I · O · M
 PRO salute
 I · CO · . . . .
 V · S · M ·

Uz ove vesti o Novih Banovcih drago nam je priobćiti još ovo, što nam ovih dana naime 20 ožujka pisao vrijedni ondješnji občinski načelnik gosp. M. Gallo o novih otkrićih u onom selu: „Prigodom danas preduzetoga poravnjivanja nekijh gudura za nove dudare našao sam raznih i to finih stvari od bakra, 2 zemljene lampice, 3 krčaga za vodu, 1 lonac sa zaklopcem, 1 šiviju i 3 crno glazirana tanjura i više koješta, te hitim du vas o tom obavjestim, dodajuć, da će se ciela ploha do 3' dubljine ovih dana urediti. Molim za naputak“.

Grobovi Iločkih knezova. — U posljednjem broju časopisa magjarskog arkeološkog društva „Archaeologiai Értesítő“ (IX svez. br. 1) razpravlja dr. Ljudevit Thallóczy o grobnimi spomenici naslovnog bosanskog kralja *Nikole Iločkoga* i njegovog sina *Lovre Iločkoga*. Ovi spomenici nalaze se sada u crkvi oo. Franjevaca u Iloku. Grob *Nikole Iločkoga* (unro 1478) neima nadpisa, samo je na njemu predstavljen kralj Nikola u krasnom oklopu, stojeći na lavu, sa jabukom i žezlom u ruci. Kraj njega u polju grb Bosne, grb Iločkih knezova i još dva dosada nepoznata grba. Na spomeniku *Lovre Iločkoga* predstavljen je isti u oklopu, stojeći na lavu, u desnici kneževskom zastavom a u lievici mačem. Do njega u polju grb Bosne (tri krune), grb Iločkih knezova, grb obitelji Pongracz de Dengeleg i još jedan nepoznati grb. Nadpis ovoga spomenika glasi: *Hic est sepultus illustris dñs Lavrencius dux de Wilak, filius olim serenissimi dñi Nicolai regis Bozne, vna cum consorte sua dña Catharina (Pongracz, qui obiit Anno MCCCC . . . .* Godina smrti (1524) nije izpunjena, a pošto se na spomeniku nespominje naslov „dux Bozue“, kojega je Lovro god. 1518 poprimio, vidi se, da je ovaj spomenik izradjen za života kneza Lovre izmedju god. 1500—1518, po svoj prilici od istog umjetnika, koji je izradio spomenik otea mu kralja Nikole. Pošto su ovi od crvenog mramora izradjeni veleliepi spomenici po svoj prilici radnja istog umjetnika, a pošto su prava remekdjela, to misli Thallóczy, da ih

je izradio *Ivan Trogirski* („nobilis magister Johannes de Tragurio, Statuarius sive marmorum sculptor“), koji je radio na dvoru kralja Matije, te je od ovoga 3. srpnja 1489 dobio na dar imanje Majkovec u županiji križevačkoj. Thallóczy nadalje misli, da je ovaj Ivan Trogirski jedna te ista osoba sa umjetnikom Ivanom Dalmatincem (Joannes Dalmata), koji je oko god. 1470 živio u Rimu, te tamo u krypti sv. Petra zajedno sa umjetnikom Mino da Fiesole izradio glasoviti spomenik pape Pavla II. Ovo je doduše samo hipoteza, ali svakako imade više dokaza za njezinu istinitost, nego li proti ovoj.

B.

Grb Radoslava Gorjanskoga. — U istom broju „Archaeologiai Értesítő-a“ dokazuje poznati mađarski heraldik Géza pl. *Csergheö*, da je grb na grobnom spomeniku Radoslava *Gorjanskoga*, kojeg smo u zadnjem broju „Vistnika“ priobćili, zbilja stari grb plemena Družina, te da je iz ovoga nastao kasniji grb obitelji Gorjanske. Pošto je ovaj stari grb prava heroldslika, kakovih inače u mađarskoj i hrvatskoj heraldici neima, to misli *Csergheö*, da Gorjanski knezovi nisu niti hrvatskog niti mađarskog porijekla, nego da su izvorno romanskog (latinskog) porijekla, te da su u prastaro doba, možda preko Dalmacije, iz Italije došli u Hrvatsku. B.

Kaptolski arkiv u Spljetu — toliko važan za našu narodnu povjest, već je liepo uredjen trudom vrloga spljetskoga kanonika *Ivana Devića*. O tom nas obavješuje učeni gosp. G. Zarbarini gimn. prof. u Spljetu, koj je lanjske godine ondje izdao veoma zanimivu razpravu pod naslovom *La festa di san Trifone*, gdje točno i kitno opisuju starodavne običaje kotorske. Zarbarinijev dopis glede arkiva glasi ovako:

„M. R. illustre Signore! Questo chiariss. canonico Giovanni Dev'ch, dopo 6 anni di lavoro, ha messo in ordine lo Archivio Capitolare di Spalato, di cui Ella deplorava il disordine in una Sua pregiatissima a me anni fa diretta. Annuntio tibi, A. R. Colendissime Domine, hoc gaudium magnum. Tib'que kal. Jan. cuncta fausta adprecor! — Di V. S. illius umo devmo Prof. G. Zarbarini, Spalato 31 dec. 1888.“

Ova vjest razveselit će jamačno sve izpitatelje naše narodne prošlosti. Željno očekujemo izdanje Devićeva popisa.

Posljednji bosanski kralj. — Priobćuje *Dom i Sviet* br 4 t. g. „Kako javlja *Bosnische Post*, stigao je već u Sarajevo sarkofag, u koji će se sahraniti ostanci posljednjega kralja Stjepana Tomaševića, te je iz Sarajeva odpremljen u Jajce. Sarkofag je iz staklenih ploča u mjednom okviru, a položiti će se na drveni stalak, na kojem se čita napis. Kostur Stjepana Tomaševića sasvim je složen, a trebalo je za to dosta muke i brige, jer su kosti sasvim iztrunule, te će se odpremiti u Jajce i ondje sahraniti.“ — Trebalo bi ipak najprije dokazati bar prividno, da su to uprav kosti Stjepana Tomaševića!

Izpravak. — Ocienjujuć na str. 31 liepu knjizicu kanonika Alibrandia o Luci Sviloviću, rekli smo, da je Luka imao ne malo oprieka i zavidnika, te dodali „o čem Alibrandi dubko šuti“; dočim ovo nije istina. Na str. 77 reče i sam Alibrandi: „altre onorificenze erano riservate allo Svilović, se le mene e gl'intrighi di malevoli detrattori non le avessero stornate“ i t. d.